

המלון החדש והמודרני

**"אקסצלסיור"**

**פּרנַקפורט עֵי מִיין**

בנין חגיגי תרופות טיב תחנת תחנת 339276 סל - Mannheimstr. 7

בכל תור אמנותי, מפתח, חדר שמוע, רדיו וטלפון, חלונות כמו בנות - עושה יונייטס דוברי עברית

המנהל: יוכיט כנהארדט הנבטים: מאיר ואשר שוץ

# אחת: גרמניה נוצריה. השניה: צברית ממוצא סורי. הן נכגשו

# מזל מזל מזל מזל מזל

פעמים בשבוע, משך 19 חודש, רצה לבית הסוהר, נגלטה מבושה מהשכנים בשיכון השוטרים ביפו. העובדה שבועלה ישב ב' כלא לא ינתה במשהו את מצבה הכלכלי. הוא היה תמיד גרוע, וגם בימים הטובים שלפני המאסר היא נאלצה תמיד להיות ה' מפריכה, לעבוד במשקבית ולכלכל את שני הילדים והבעל. כבר מזמן חדלה לשאול: "למה לא תלך לעבוד?" בפעם ה' אחרונה כששאלה, הוא אמר: "בסדר, תיכף אבוא" כעבור רבע שעה הוא חזר עם שלוש לירות. הוא התערב עם החבריא ב'לשבור קרשים על הראש". היה לו ראש ברזל. החבריא התפעלו.

\*\*\*

"הישארי נאמנה לי!"

**"אני נחנק כאן"** הודיע האסיר ה' משוחרר לאשתו.

"רק תרשי לי לנסוע מכאן, מזל. אני אעשה אותך מאושרת. את תהיי מלכה, עם הרבה כסף."

לרבנות היתה עבודה גדולה אצל הונג כץ, כל השנים. הם היו בין שלום-בית אחד לשני, בין בחורה אחת לשניה. אשתו יצתה שיטדר בגרמניה, שהכל ישתנה כשיחזור. הוא נסע, עבד כפועל בבית חרושת לגרבי נילון - לא הסתדר, חזר כעבור שלושה חודשים, שוב הבטיח לה אומר ומלכות, והיא מכרה את הרהיטים, ושיפשה יותר רצפות כדי לממן את נסיון עתו השניה, לפני שלוש שנים. מזל לקחה את הילדים ועברה לגור בחדר אחד עם הוריה בשכונת מכבי. הדירה בשכונת השוט' רים נלקחה מהם אחרי שפוטר מהמשטרה. הפעם ניסה יהושע כ"ץ את מזלו בענף הבראים המשוגשג של גרמניה. אבל לא. הוא הציק את אשתו בעשרות מכתבים מקסימים, במקום דולרים:

"מי אני ומה אני שזכיתי באשה מסורה כמוך? האמיני לי, נשמתי, איני שוכח זאת. יקירה, האמיני לי, שלא פעם ולא פעמיים, אלא ערב ערבי, רוצה אני לעזוב הכל ולבי רוח. מדוע? משום שאיני יכול בלעדיך. את חסרה לי כחמצן לנשימה. מרוב געגור אים אליך אני הולך ומיטמטם."

"אבל מה אעשה? לאן אחזור? מה מחכה ליי כלום, כלום, וכלום. אין לי בית, ולא אגיע לבית בעבודה כשרה. ולגנוב איני מסוגל. כל מה שנותר לי הוא לנסות להגיע בכוחות עצמי כאן. והאמיני לי, מתוך קחי, חיי כאן כגהינום. מה שיותר שמח בחוקי, ומה שיותר באלאגאן - יותר מת געגע אני הביתה ולפעמים יושב אני ותוהה, האם אני הוא זה? או אולי שוב אני טועה?"

"טוענת את שכבר נמאסו לך החיים ה' אלה, שכל ששה חודשים אנו נפרדים. אבל האמיני לי, אילו היתה לנו דירה, הייתי מזמן חוזר. אבל אל דאגה, נשמתי, רק

**ל שורה הראשונה** של הדוגמניות הישראליות, הצטרפה לאחרונה יריבה מסוכנת. יופייה הבלונדי משכנע. היא כך בשת בתנופה את הקהל מעל המסלול. הפסיקה שלה מקצועית. שמה: מארן פרוי דנברג.

קשה להאמין שפרצוף הבייבי-דול הזה, שהיא כולו פלאקאט-פירסומת של בריאות, מרותק למיטה חולה, צמוד לפרשת חיים קודרת.

\*\*\*

**ארית, אך לא לגמרי**

**מארן היא** גרמניה גועית. אמנם, לדי בריה, היה סבה יהודי. עיבה זו אילצה את אביה, כך היא אומרת, להימלט להולנד בזמן המלחמה. אולם היא עצמה נשארה עם אמה השלחה בלייפציג, במשך כל ימי הרייך השלישי, וכיום משרת אחיה בצבא גרמניה המערבית.

למארן בת ה-16 לא היו שאיפות גדולות. לא היו לה בכלל. בעצם. היא למדה קצת נות, רצתה להיות קוסטיקאית. עד שיום אחד הוגש לה הפרס הראשון בתחרות דוגמניות טירוניות, אותה ערכה חברת-ה' בשנה גדולה.

זה לא כבוד - זו בושה, טענה ה' משפחה השמרנית שלה. האב, בעל משד לביתוח, כעס. אבל למארן לא היה איכפת, היא נעשתה דוגמנית. וזה לא היה קשה עם ה-92'62-91 שלה, שהיו פורים כהלכה ב'171 ס"מ. היא סובבה באירופה ובצרפת הוכתרה כמיס מאינקו הגרמנית.

או כבר ישה המשפחה בטריר, העיר הגרמנית-העתיקה, והמתינה, בחוסר סבלנות קמעה, לחתן טוטוני עבדו מארן בת ה-18. זה היה טבעי. אולם הדיאגנוזה היתה מוט עיית. הגבר שדפק בדלת ולקח את מארן שלהם, לא היה תכול עיניים וזהוב-שיער. היא היה ישראלי, שחור, שוף, בשם יהו שץ ("ג'י"). כ"ץ. היה לו הכל: אשה בתל אביב, שני ילדים, 33 שנים, כרס, וחזר רציני בכיס.

\*\*\*

**ראש ברזל במאסר**

**כשכל זה** נודע להם - כבר היה מארן חר. מארן היתה מאוהבת. היא עמדה ללדת.

מדוע דוקא יהושע? אנשים תהו, תוהים, ויתוהו.

כשיהושע הגיע לראשונה לגרמניה, לפני ארבע שנים, היה בכוחו לא רק לקבל פיצויים, המגיעים לו כיליד ברסלאו. הוא רצה, כמו שהוא מכנה זאת, "להסתדר ב' חיים". הוא ניסה להסתדר בחיים עשרות פעמים. אולם תמיד סוררו החיים אותו. האיש לא נקלט מעולם בעבודה. "פשוט לא יכול", היה ההסבר המשכנע שלו. הוא היה הטיפוס שמסתובב. לא לבד. היה לו

מלחה קבוע, כשלא ליחתה אותו בחורה - אקדה. בזכותו יכול היה בעל הבית בו גר, לספר לאנשים: "הטיפוס הזה לא הואיר תיקרה. הוא שאיר מסנתת."

תלמיד בית-הספר תחכמוני, היה גאפיר בטול-כרם, מכונאי, מסגר, מציל, נהג ושוטר. בן 19 כבר היה נשוי, ובגיל 23 כבר היתה מונחת ברבנות בקשה לגט. הוא - הטיפוס הקשות, התמים משהו, חסר היציבות והאחריות, הלא-מוסר, לוחם הטיבת הנגב במלחמת-העצמאות - היה אדם מחוסל בעיני עצמו בגיל 28. זה היה לאחר שהסתבך, יחד עם חברות פאראש, בשוד תנובה, נידון למאסר, ופוסר מתפ' קידו כשוטר.

המקרה הרס גם את מזל, אשתו. שלוש

## תליאביב יהודסי הלם

הבריחה החלמאית המפורסמת מספרת על חלמאי שפגש את שכנו, כשהוא מחפש דבריה לאורו של פנס-רחוב. "מה אבד לך?" שאל החלמאי. "ארוני", השיב היידי. "היכן בדיוק?" המשיך החלמאי להקשות. "במורד הרחוב, מאתיים מטר מכאן," השיב לו חברו.

"אם כן, מדוע אתה מחפש אותו כאן?" התפלא. "מפני שכאן יותר נוה. פה יש אור ושם חושך," היתה התשובה.

השבוע נדמה היה כי מהנדסי עיריית תל-אביב נמנים אף הם על תושביה של אותה עיר חלמאים מפורסמת.

**עולים ויורדים.** כאשר חיפשה ה' חודת המיוחדת של העירייה דרכים לפתרון צפיפות הולכי-הרגל בהצטלבויות, החליטה כי הפתרון הסביר ביותר הוא: התקנת מנורות תת-קרקעיות בנקודות הרגישות. תחילה הוקמה המנהרה התת-קרקעית ב' כיכר-המושבות, המצוידת במדרגות אבן מבלב. מיד לאחר מכן הוחל בתכנון מנהרה שתכלול יותר בכיכר מגן-דודי, שתכלול - נוסף למדרגות-אבן - גם שלוש מער' כות של מדרגות נעות...\*

כיום, כאשר מוצבות כבר שלוש המער' כות בצידו הדרומי של הרוב אלנבי - האחד ליד קולנוע אלנבי, השניה ליד שוק הכרמל והשלישית ליד חנות העללים פיל - מתברר כי המתכננים, שהשקיעו 300 אלף לירות ברבישת המדרגות והתקנתן, לא הגיעו לרמה עליונה של שיקול-דעת. המצב מגוחך. עקרות הבית, שתגענה מצידו הצפוני של הרחוב ותבקשנה לעבור לשוק הכרמל, תרדנה ברגל במדרגות ה' אבן ותעלינה במדרגות האוטומאטיות ל' שוק. כל זאת - כשבידיהן סלים ריקים.

אולם בדרך חזרה, כשסליהן מלאים, לא תעמוד לרשותן אפילו אחת משלוש מער' כות המדרגות הנעות - בהיותן מדרגות עליות בלבד - והן תיאלצנה לכתת רג' ליהן חזרה במורדות המדרגות ובמעליהן, כשבידיהן הסלים העמוסים לעייפה.

**איפה שיותר נוח.** כשנשאל דובר ה' עירייה, צבי איכט, לסיבת המקום, השיב: "המהנדסים טענו שבצד הדרומי המדרכות יותר רחבות, ולכן יותר נוה להתקין את המדרגות הנעות שם."

אין ספק כי כאשר תיפתח המנהרה לשרות הקהל, בראשית אפריל השנה, תעדפנה עק' רות-הבית ללכת שחור-שחור, לחצות את הכביש ברגל, ולהפריע לתנועה, מאשר לג' רור את הסלים הכבדים במדרגות המנהרה.

## הווי

**ההכרז הקטן:** בחיפה, לא הרתיע המור, שהוכנס לכיתה על-ידי תלמידי הקורס השלישי בטכניון את המרצה, שקבע, לאחר שהעיק בו מבט: "מילא, ההבדל אינו כל כך גדול". . . . מישחקים אסורים: בהרצליה, פרצו שני תאומים בני תשע וחצי לסניף בל' המקומי, טענו במשטרה שרצו כסף לקניית אקדוחים לפורים. . . . ס.א.ס.: בבאר-שבע, הוזעקו שתי מכר' גיות מכבי-אש לשיכון מרוחק, גילו, ל' תדהמתם, כי השריפים החרוכים לא היו אלא ארוחת-הערב שנשרפה במכתבתו של המזעיק.

\* הנקראת כך משום ששטת רחובותיה משויים לה צורה של כוכב משושה. \*\* מנהרות נוספות תוקמנה בכיכר מוני רבי ובצטלבויות הרחובות אלנבי-החודה-הלוי.



**בית** - דירת חדר חשופה מכל רהיט, ממתנת ג'ני. מארן לומדת דיני כשרות, מתכ' הרצינות להגנייר, כשחיא מקוה שיותר לה להנשא לא

**על המסלול** צועדת מארן הוזהרת, שבמשך תקופה קצרה כבשה לעצמה מקום נכבד בשורה הראשונה של הדוגמניות הישראליות. במסכורתה יכלו השניים לעזוב את חדרס הדוקף, לעבור לרחוב בלון.